

Fővárosi Ítéltábla

6.Kf.700.196/2024/5. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Független Rendőr Szakszervezet (ügyintéző: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos, cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Dr. Péro Albin kamarai jogtanácsos

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

alperes 12. sorszám alatt

A per tárgya:

megbízási díj megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Miskolci Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat:

17.K.701.297/2023/11. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes 2011. január 1. napjától megbízással látta el a helység1 Rendőr-főkapitányság helység2 Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának osztályvezetői feladatait. 2011. július 1. napjával osztályvezetőnek nevezték ki, a beosztást 2022. november 15. napjáig töltötte be.
- [2] Az alperes az országos átlagnál mintegy 2,5-szer leterheltebb helység2 Rendőrkapitányságon kapitányságvezető-helyettesi beosztást nem hozott létre. A helység2 Rendőrkapitányság ügyrendje értelmében a kapitányságvezető távolléte, akadályoztatása esetén teljes jogkörben a

bűnügyi osztályvezető helyettesíti. E minőségében a helyettesítő a rendőrkapitányság teljes személyi állományának előjárója.

- [3] A felperes a 2020. szeptember 1. napja és 2022. november 15. napja közötti perbeli időszakban valamennyi hónapban – kapitányságvezető-helyettesi beosztás létrehozása hiányában, változó mértékű szolgálatteljesítési napot érintve – az osztályvezetői beosztásának ellátása mellett rendszeresen helyettesítette a kapitányságvezetőt annak hosszabb távolléte (szabadság, keresőképtelenség) alatt, továbbá azokban az esetekben is, amikor a feladatellátásában egyéb szolgálati okból (jellemzően értekezleteken, rendezvényeken való részvétel, beszámolók tartása, fizikai alkalmassági vizsgálat, lövészet miatt) akadályoztatva volt. A kapitányságvezető helyettesítése során a felperes szükség esetén rendezvényeken, beszámolókon, vezetői értekezleteken vett részt, ügyiratokat szignált, beszámoltatásokat végzett, vezetői eligazítást tartott, szabálysértési őrizet kérdésében döntött, pénzügyi kötelezettségvállalást hagyott jóvá, illetőleg a mindennapi, aktuálisan felmerülő kapitányságvezetői feladatokat ellátta. Szükség esetén kártérítési, fegyelmi ügyek intézésében parancsnoki meghallgatások tartásával részt vett, azonban konkrét döntést – egy eset kivételével – nem hozott.
- [4] A felperes 2023. augusztus 11. napján a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 71.§ (5) bekezdése alapján megbízási díj érvényesítése iránt szolgálati panaszt terjesztett elő, amelyet az alperes elutasított.
- [5] A felperes keresetében a 2020. szeptember 1. napjától 2022. november 15. napjáig terjedő időre a rendvédelmi illetményalap 150%-ának megfelelő mértékű, összesen bruttó 1.536.338 forint megbízási díj és annak 2021. október 8. napjától számított törvényes késedelmi kamatának megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja és a 71.§ (5) bekezdése alapján, utalva a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítéletére. Keresetét arra alapította, hogy az alperes utasítására látta el az eredeti munkaköre mellett a helység2 Rendőrkapitányság vezetőjének munkakörét, annak távollétében. Az ellátott többletfeladatok közé tartozott különösen a vezetői eligazítások tartása, beszámoltatás, társszervekkel történő kapcsolattartás, ügyiratok kiszignálása, jóváhagyások, szabálysértési őrizetről való döntések. A helyettesítéssel érintett napokon a helység2 Rendőrkapitányság irányítását végezte, a kapitányságvezető helyett személyzeti meghallgatást tartott, pénzügyi kötelezettségvállalást engedélyezett. Hivatkozott arra, hogy az alperes kapitányságvezető-helyettesi beosztást nem hozott létre, a munkaköri leírás kiegészítésével az új, más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem váltak munkaköre részévé, a helyettesítési feladatokat harminc napot meghaladóan kellett ellátnia.
- [6] A megbízási díj összegszerűsége kapcsán kiemelte a kapitányságvezetői és az osztályvezetői besorolási kategória közötti illetményben megmutatkozó különbséget; a kapitányságvezetői feladatokkal járó többletmunka nagyobb felelősségét és magasabb szakmai kvalifikáltságát.
- [7] Az alperes védiratában a keresetet jogalapjában vitatva kérte annak elutasítását. Álláspontja szerint egybefüggően harminc napot meghaladó, valódi többletmunkát jelentő és a kapitányságvezetői feladatok lényeges részét kitevő helyettesítés nem történt. A kapitányságvezető távollétében a felperes számos olyan feladatkörben nem is járhatott el, melyek a vezetői munka lényeges tartalmát adják, helyettesítési feladatai főként a napi kapitányságvezetői feladatok adminisztratív részére terjedtek ki, amelyek többletfelelősséggel nem jártak. Az alperes hivatkozott a szolgálati panaszt elutasító határozatra és a Hszt. 71.§ (5)-(6) bekezdése alapján arra, hogy a harminc napot meg nem meghaladó megbízási díj esetén a munkáltató nem köteles a megbízási díj megfizetésére, csak abban az esetben, amennyiben mérhető, kimutatható tartós többletfeladatokat rótt a helyettesítő személyre. A harminc napon belüli távollét nem minősül tartós távollétnek, így a távollevő feladatainak elvégzésével a

saját beosztás mellett jelentkező napi munkafeladatok egyedileg vizsgálandók annak eldöntése érdekében, hogy azok valódi többletterhelést jelentettek-e a helyettesítő személynek. Okiratokkal igazolhatóan a kapitányságvezető távollétének időtartama a jogszabályban írt, helyettesítési díjazásra jogosító időtartamot egy esetben sem haladta meg, az ellátott feladatok pedig jelentős részben adminisztratív teendők voltak. Az alperes az igényelt megbízási díjatösszecszerűségében is vitatta, e körben a követelt összegnél alacsonyabb, differenciált megbízási díj megállapítását tartotta indokoltnak.

- [8] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest 1.536.338 forint megbízási díj és annak 2021. október 8. napjától a kifizetés napjáig járó kamata, valamint 86.195 forint perköltség megfizetésére. Döntését a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 89.§ (1) bekezdés c) pontjára alapította, figyelemmel a Kp. 4.§ (7) bekezdés 3. pontjára, 5.§ (4) bekezdésére, a Hszt. 2.§ 25. pontjára, a 71.§ (1)-(6) bekezdéseire, a 163.§ (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10.§ (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2.§-ára, a 2. számú melléklet I. 3. pontjára alapította, hivatkozott a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.179/2011/4., Mfv.II.10.303/2017/3., Mfv.II.10.304/2017/5., Mfv.II.10.777/2012/7. számú határozataira és a BH2018.346. számú eseti döntésre.
- [9] Megállapította, hogy a perbeli időszakban a felperes a helység2 Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály osztályvezetőjeként eredeti beosztása mellett ellátta a kapitányságvezető távolléte esetén a kapitányságvezető feladatait. Rögzítette, hogy az osztályvezető és a kapitányságvezető külön beosztás, a két beosztásba tartozó feladatok különbözőek, azok tartalma lényegesen eltérő. Az a körülmény, hogy az ügyrend és a felperes munkaköri leírása a felperes feladatává tette a kapitányságvezető helyettesítését, nem jelenti azt, hogy a felperesnek munkaköri feladatként kellett ellátnia a kapitányságvezető helyettesítését, mivel a két beosztás tartalma nem azonos.
- [10] A lefolytatott bizonyítás (okiratok, tanúk vallomása) alapján arra következtetett, hogy a perbeli időszakban a kapitányságvezetőt távollétében a felperes teljes jogkörrel helyettesítette, és akkor is rendszeresen ellátta a kapitányságvezetői feladatokat, amikor a kapitányságvezető szolgálatban, de akadályoztatva volt. A felhívott jogszabályhelyek alapján rögzítette, hogy egy adott beosztáshoz csak az ahhoz szorosan kapcsolódó munkaköri feladatokat írhatja elő egyoldalúan a munkáltató, továbbá megállapította, hogy a kapitányság ügyrendje nem korlátozza a helyettesítési feladatokat, azokat a kapitányságvezető távolléte, vagy akadályoztatása esetén teljeskörűen el kellett látnia a felperesnek, aki az ügyrend szerint a személyi állomány előjárójának minősült. A felperes a kapitányságvezető általános helyettese volt, a helyettesítési feladatokat nem csupán eseti jelleggel, hanem folyamatosan ellátta, továbbá nem esett eltérő megítélés alá a kapitányságvezető helyettesítése a szolgálatban léte alatti akadályoztatások idejére sem. Az elsőfokú bíróság nem osztotta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a felperes kizárólag megbízási díjra nem jogosító adminisztratív feladatokat látott el, számos esetben ugyanis pénzügyi kötelezettségvállalást teljesített, személyzeti ügyekben járt el.
- [11] Mindezekre figyelemmel a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megállapította a felperes megbízási díjra való jogosultságát. Az összecszerűség meghatározásakor az egyes hónapokban ellátott helyettesítési napok számán túl értékelte azt a többletfeladatot, többletszolgálatot, amit az eredeti beosztás ellátása mellett a felperesnek teljesítenie kellett. A kapitányságvezető minden perbeli hónapot érintő távolléte alatti helyettesítési feladatokra

(szignálások, vezetői jóváhagyások, eligazítások, szóban ellátott vezetői feladatok) tekintettel a 150%-os megbízási díj igényt alaposnak találta, mert a felperes havonta legalább egy, de jellemzően 2-5, vagy ezt meghaladó mértékű szolgálati napon helyettesítette a kapitányságvezetőt.

- [12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalási összegnek havonta a rendvédelmi illetményalap 75%-ára, azaz 768.155. forintba mérséklését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71.§ (1) és (6) bekezdését jelölte meg.
- [13] A jogalap körében azzal érvelt, hogy a bíróságok értékelési gyakorlata visszatérően megsérti a Hszt. 71.§-ában szabályozott megbízási tevékenység ellátásának ellentételezésére vonatkozó rendelkezéseket. Álláspontja szerint a szabályozáshoz fűződő jogalkotói szándék arra irányult, hogy a hivatásos állományú személyek által a saját beosztás szerinti feladatok mellett végzett más beosztásba tartozó feladatok ellátása önmagában ne eredményezzen többlet díjazást. A jogalkotó ugyanis a helyettesítés minden esetében a harminc napos helyettesítési időtartam meglétéhez kötötte a díjazást. Csak harminc napos időkorlát felett kötelező a helyettesítés első napjától a megbízási díj fizetése, az ezt el nem érő időtartamban ellátott többletfeladatok elismeréseként a munkáltató saját mérlegelése szerint részesítheti díjazásban a helyettesítő személyt, azonban erre nem köteles. Ennél fogva a felperes feladatellátását nem lehet a 71.§ (1) bekezdése c) pontja szerinti, a szolgálati beosztás ellátásában tartósan (harminc napot meghaladóan) akadályozott személy helyettesítésének tekinteni. Vitatta a Kúria Mfv.II.10.304/2017/5. számú ítéletére és a BH2018.346. számú döntésére alapított elsőfokú bírósági döntést, mert eszerint a folyamatosság, a visszatérő rendszeres ismétlődés, az éves szabadságok esetében is megbízási díjra való jogosultságot teremt, függetlenül attól, hogy az átmeneti, de visszatérő helyettesítések esetében jelentkezik-e ténylegesen mérhető többletmunka. Álláspontja szerint ez a fajta értelmezés számos perhez, és a munkáltatónál munkaszervezési problémákhoz vezethet.
- [14] Kifogásolta a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatával egyező elsőfokú ítéleti érvelést is, ugyanis a jelen esetben – a hivatkozott kúriai döntéstől eltérően – nincs olyan jogi norma, amely előírja az adott beosztásba (kapitányságvezető) sorolható feladatokat, ezért a helyettesítés lehetőségét a kapitányság ügyrendjében és a felperes munkaköri leírásában jogszerűen tüntették fel.
- [15] Az alperes az elsőfokú ítélet összecszerűségét is vitatta, a teljes kereseti időszakra az alapilletmény 150%-ában megítélt megbízási díjat eltúlzott mértékűnek találta. Sérelmezte, hogy a havi átlagos munkanapok (18-22 munkanap) arányát tekintve a legalább egy, de jellemzően több, 2-5 nap időtartamú helyettesítés nem áll arányban a megítélt megbízási díj mértékével. A napi teendők (szignálások, jóváhagyások) időtartamát a nyilvántartott adatok alapján visszaellenőrizni nem lehetett, de ezek a felperes napi munkaidejének csak egy részét érintették. A kapitányságvezető hosszabb-rövidebb idejű távollétei és akadályoztatásai esetén a jelentősebb ügyekben a döntési jogkör egészét vagy túlnyomó részét (fegyelmi, káreseti, személyzeti döntések, kapitányságvezetői ellenőrzések) nem ruházta át a felperesre. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a peres eljárásban beszerzett adatokat nem megfelelően súlyozva állapított meg a díjazás mértékének differenciálása nélkül minden hónapra azonos megbízási díjat.
- [16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy bűnügyi osztályvezetői beosztásában a rendőrkapitányság vezetőjét rendszeresen helyettesítette, e feladatok a kinevezése szerinti beosztásába nem tartoznak. A Kúria Mfv.10.179/2011/4. számú döntése szerint az alperes szabadon csak egy adott munkakörön belül (amely esetében az osztályvezetői beosztás) határozhatta meg a munkaköri

feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. Az alperesi eljárást elfogadva ugyanis teljesen kiüresedne a besorolásra [a 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú melléklete], az illetményre (Hszt. 5. és 6. számú melléklete) és a Hszt. 71.§-ára vonatkozó szabályozás. A következetes bírói gyakorlat alapján a harminc napos időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni; a jelen esetben a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta a harminc napot, e körben téves az alperes egybefüggőségi feltételre hivatkozása.

- [17] A többletmunkáját ellentételező megbízási díj mértékét az elsőfokú bíróság helytállóan, a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71.§ (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével határozta meg, az alperes a leszállításra irányuló fellebbezési kérelme körben nem hivatkozott konkrét jogszabálysértésre.
- [18] A fellebbezés nem alapos.
- [19] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.
- [20] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtésre, hogy a felperes jogosult a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra, illetve a harminc napos feladatellátás megvalósulása esetén is kétségbe vonta a megbízási díjra való jogosultságát. Nem vitatta ugyanakkor, hogy a felperes egyrészt a kapitányságvezető távollétében, másrészt szolgálatban léte alatt is – egyéb elfoglaltsága esetén – feladatait rendszeresen ellátta. Ezeknek a feladatoknak a teljesítése azonban megítélése szerint nem a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja szerinti, a szolgálati beosztáshoz nem tartozó többletfeladat, ezért megbízási díj a felperes részére nem állapítható meg.
- [21] A Hszt. 71.§ (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként.
- [22] A Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontjának értelmezése során született kúriai határozatok alapján (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) rögzíthető, hogy az alperes jogszerűen megbízhatta a felperest olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak. A munkáltatónak azonban az a joga, hogy a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71.§ (5) bekezdés].
- [23] Ennek megfelelően az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalúan rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása nem lehet önkényes. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával az állománytáblában rendszeresített beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (A Kúria Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4. számú ítéletei). Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba a más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem

építheti be. Az elsőfokú bíróság ítéletében jogszabálysértés nélkül rögzítette, hogy a felperes által a peres eljárás során igazolt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett helyettesítési feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatok, függetlenül attól, hogy ezeket a feladatokat az alperes a felperes munkaköri leírásában, illetve a kapitányság ügyrendjében rögzítette-e. A fellebbezés ezzel ellentétes jogi érvelését a másodfokú bíróság sem fogadta el, ezért nem tért el a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozataitól.

- [24] Az alperesnek a felperes beosztásába sorolható feladatokat előíró kötelező jogi norma hiányára alapított érvelése sem volt elfogadható, mert a két beosztás (osztályvezető és kapitányságvezető) feladatai – általa sem vitatottan – elkülönülnek, a munkaköri leírásban tehát a fentebb kifejtettek szerint ilyen esetben is csak a beosztáson belül ellátandó feladatok részletesebb leírására kerülhet sor.
- [25] A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3., Kf.VII.45.155/2021/6.) azt is kimondta, hogy a Hszt. 71.§ (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben a perbeli időszakban hatályos és ebben a perben alkalmazandó szabályozás szerint nem azon volt a hangsúly, hogy a rendszeresen elvégzett további tevékenység okozott-e jelentős többletterhelést számára, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak vagy megbízási díjra jogosító többletfeladatnak minősült-e.
- [26] Nem állapítható meg a Hszt. 71.§ (6) bekezdésének megsértése sem. Ez a szabály mindössze annyit tartalmaz, hogy a megbízási díj a harminc napot meghaladó megbízás esetén visszamenőleg, a megbízás első napjától jár, amelyből nem vonható le az a következtetés, hogy a megbízási díj kifizetését a jogalkotó csak a folyamatos, egybefüggően harminc napot meghaladó megbízás esetén tette kötelezővé (Kúria Kf.VII.45.117/2022/4.).
- [27] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helytállóan következtetett arra, hogy a felperes által a peres eljárás során meghatározott, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti osztályvezetői beosztásához tartozó feladatok voltak, és ellátásuk megalapozta a felperes megbízási díj igényét.
- [28] Az alperes fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróságnak a megbízási díj mértékének megállapításával kapcsolatos álláspontját is. Úgy ítélte meg, hogy a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 150%-ának megfelelő összegben történő meghatározása okszerűtlen mérlegelésen alapul, és nem felel meg a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015 (VI. 16.) BM rendeletben (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) foglaltaknak. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem látta el a kapitányságvezetői feladatok teljes spektrumát, adminisztratív feladatai voltak, amelyek jelentős többlet munkaterhet nem jelentettek.
- [29] A mérlegelés kereteit a Hszt. 71.§ (5) bekezdésében foglalt 50-200%-ig terjedő tartomány, annak konkrét szempontjait pedig a 31/2015. BM rendelet 35.§ (6) bekezdésében felsoroltak határozzák meg. Ennek alapján a helyettesítési díjat a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71.§ (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni.
- [30] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.), mivel ezt elmulasztotta, a mérlegelést a bíróságnak kellett elvégeznie. Nem volt vitatott a perben, hogy a felperes a

perbeli időszakban szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségének eleget tett, amikor az alperes utasításait teljesítve az eredeti beosztásához nem tartozó, a tényállásban felsorolt többletfeladatokat is ellátta. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra is, hogy a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja nem írja elő többletfeladatként egy teljes beosztás ellátását, elegendő az annak részeként felfogható egyes feladatkörök elvégzése. A mérlegelés során megalapozottan értékelte, hogy a felperesnek a teljes perbeli időszakban havi átlagban több napon kellett a kapitányságvezetőt helyettesítenie, míg három hónapban, jellemzően a nyári szabadságolások idején 11-16 nap időtartamban egybefüggően látta el a helyettesítést. A felperesnek nem csupán a kapitányságvezető teljes napos távolléte esetén állt fenn a helyettesítési kötelezettsége, hanem egyéb hivatali elfoglaltsága miatt átlagosan heti 1-2 napon, esetenként több óra időtartamban is. Azokon a napokon pedig, amikor a kapitányságvezető egyáltalán nem volt elérhető, a felperes munkájának legalább 50%-át a kapitányságvezetői feladatok ellátása tette ki. Mindezt a másodfokú bíróság is úgy értékelte, hogy az elvégzett többletfeladat jelentős munkaterhet rótt a felperesre, tartósan végzett jelentős mértékű többletmunkát.

- [31] Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének megállapítása során helytállóan értékelte azt is, hogy a kapitányságvezetői beosztás a helység2 Rendőrkapitányság legmagasabb beosztása, annak ellátása komoly felelősséggel jár. A felperes ebben a minőségében a rendőrkapitányság teljes személyi állományának előjárója volt, ennek megfelelően a helyettesítés érdekében folyamatosan rendelkezésre kellett állnia, a felmerülő problémákat gyorsan, szakszerűen meg kellett oldania, amely nagyobb odafigyelést, magasabb szintű és minőségű szolgálatteljesítést feltételezett.
- [32] Az alperes a mérlegelés során figyelembe vett feladatok elvégzését, a mérlegelés okszerűségét sikerrel cáfolni nem tudta, így az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71.§ (5) bekezdésének és a 31/2015. BM rendelet 35.§ (6) bekezdésének sérelmére. A rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között, valamennyi szempont összességében történő mérlegelésével a középértéket meghaladó, de ahhoz közelítő 150%-os mértéknek megfelelő marasztalás a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem volt eltúlzottnak tekinthető.
- [33] A másodfokú bíróság a fellebbezésben is alkalmazni kért differenciált megbízási díj megállapítására való hivatkozást nem találta teljesíthetőnek. Ehhez ugyanis az alperesnek fellebbezésében nem csak azt kellett volna bemutatnia, hogy a havonta azonos mértékben meghatározott megbízási díjat milyen jogi érvek és igazolt tények alapján tartja jogszerűtlennek, hanem azt is ki kellett volna munkálnia, hogy mindez mely hónapokra milyen más, összecszerűségében eltérő eredményre vezetett volna. Ennek hiányában a másodfokú bíróság ebben a körben a fellebbezés érveit érdemben nem vizsgálhatta.
- [34] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [35] A másodfokú bíróság a Kp. 35.§ (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdés alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése alapján, a 4.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával állapította meg.
- [36] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentesség folytán a fellebbezési illeték a Pp. 102.§ (1) és (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.
- [37] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2025. április 29.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Gáspárné dr.
Baranyabán Judit s.k. bíró